

Stichting Karibu
ANBI geregistreerd

Ambassadeur: Rik Felderhof
Postadres Stichting Karibu:
Piksenweg 19A
7645 BC Hoge Hexel

Lezingen/info: tel. 0546 697 188

Internet: marjantieberink@gmail.com

Website: www.stichtingkaribu.nl

Bank: ABN/AMRO Rek. nr. NL15ABNA051 11 01 244

Kamer van Koophandel: 06092551

Hoge Hexel, december 2023.

Nieuwsbrief Stichting Karibu Kerst 2023

Voorwoord van Marjan Tieberink, oprichter stichting Karibu

Kerst 2023..... Dit jaar behoort al weer bijna tot het verleden. Persoonlijk denk ik dat hetgeen er dit jaar de revue gepasseerd is, niet behoort tot een jaar dat zomaar in de vergetelheid verdwijnt; allerm minst. Ik hoor het steeds en ik hoop dat u, dat jij het ook hoort. Die luide schreeuw... die schreeuw om rust, om gerechtigheid, om veiligheid, om harmonie, ... om VREDE.

We zitten volop in de adventstijd, de tijd dat we wachten op de komst van hét Kind. We wachten op de komst van Jezus. De Verlosser, het hulpeloos Kind dat wordt geboren in de stal in Bethlehem, het Kind dat in aantocht is, het Kind dat Vrede zal brengen; VREDE en LICHT voor deze donkere wereld. Wanneer toch, wanneer zal die zo lang verwachte VREDE komen?

Het thema van de adventskalender die ik ontving is dit jaar: Ga mee! Het gaat hier dus om een uitnodiging! Maar natuurlijk, jij bepaalt zelf of je wel of niet op deze uitnodiging ingaat. Want zo is God, Hij dwingt je tot niets; jij bepaalt. Zo zijn we ook door Hem gemaakt: we zijn gelukkig (!) geen marionetten in Zijn Hand, maar we zijn gemaakt als mensen met een *eígen* wil! Misschien heb je wel eens een interview over iemand gelezen aan wie je graag jouw prangende vraag zou willen stellen: "Wie zou *jíj* wel eens willen ontmoeten? Of misschien in de trant van: "Van wie zou *jíj* wel eens een uitnodiging willen krijgen om zo eens wat meer te weten over... Vul maar in; er zijn legio interessante vragen. Zoals: "Wie is *jóuw* grote voorbeeld in je leven?" of: "Wat vind *jíj* nu van ..."

Wist je trouwens welke de meest opgezochte woorden in de Bijbel zijn? Deze: LIEFDE, L I C H T en VREDE. Opmerkelijk, maar zéker ook te verwachten.

Want wie verlangt er niet in deze beroerde en onzekere tijden van oorlog en geweld, naar deze drie zo hard nodige ingrediënten voor je eigen leven: LIEFDE, VREDE en L I C H T? En dat heb ik het nog niet eens over de vele andere onzekerheden, zoals het ontbreken van werk of het missen van een goed huis. Je moet dag in dag uit leven zónder het uitzicht op een goede en zekere toekomst. Er zijn zoveel dingen waar mensen in én buiten Nederland, zich zorgen over maken. En dan te denken aan de ontelbare velen, die een geliefde of geliefden moeten missen. Een diep verdriet. Anderen die lijden onder de extreme hongersnood die in zoveel landen heerst. Het gebrek aan eerste levensbehoeften maken je er wanhopig

Er is grote behoefte aan vrede, veiligheid, geborgenheid. Aan mensen die naar je omzien, die om je geven. Het woord VREDE is nog nooit zo actueel geweest. Het is vast en zeker, het meest genoemde woord dat mensen overal ter wereld elke dag weer vele keren uitspreken. Want waar het hart vol van is...

Vaak komen we in extreem moeilijke situaties pas tot de conclusie, dat we in wezen állemaal gelijk zijn: we hebben állemaal onze frustraties, onze zorgen, onze mentale en lichamelijke verwondingen, enz, enz.. Állemaal opgelopen in ons leven....

Al onze vragen hebben ook vaak te maken met je leeftijd. Een vraag van een kind, een jong volwassene of van een oudere, zijn vaak heel verschillende vragen, omdat elke fase van je levenspad zijn eigen vragen kent. We voelen ons allemaal van tijd tot tijd ongelukkig: uitgeput door het leven, eenzaam, hunkerend naar even die glimlach, even die knuffel of dat schouderklopje.

Ik heb in mijn leven ook moeilijke tijden met veel verdriet en problemen gekend. Daar moet je toch weer doorheen komen. Hoe moeilijk dat ook moge zijn, je hebt geen keus. Daar ontkomt niemand aan in een wereld die van tijd tot tijd voor jou van ellende en onzekerheden aan elkaar hangt. Maar gelukkig weet ik, dat één ding wél zeker is: ik sta er nóóit alléén voor. Dat is: vast én zeker!

Het is niet alleen mijn overtuiging en mijn geloof in God, die me dit laten weten. Nee, het is méér:

Het is m'n eigen positieve ontdekking door sámen met God, mijn leven te leven. Hij zegt tegen zovelen en óók tegen mij: "Marjan, je staat er **nóóit** alleen voor!"

Ondertussen is er ook in *mijn eigen dagelijkse en directe wereld in Afrika*, een ander "soort oorlog" bezig die niet van ophouden weet: de wereldwijde strijd tegen het grote tekort aan voedsel en schoon drinkwater. Er wordt op vele plaatsen een flinke strijd gevoerd om deze eerste basisbehoeften te kunnen bemachtigen. Zo ook in Tanzania, waar ik werk. Ontelbaar veel mensen moeten lijden en een flink aantal zal hier helaas zelfs aan bezwijken. Ik weet uit eigen ervaring hoe moeilijk het is om deze strijd te winnen in landen in Afrika. Dat is knokken tegen een reus.

Maar ik weet op zulke momenten juist **dán**, , dat die belofte van God er óók is: "Marjan, je staat er nóóit alleen voor!" Dan weet ik, dat God m'n hart kent, Hij me nabij is en Hij op Zijn eigen én wijze manier, me wil helpen. Óók, nu alles wereldwijd zo aardedonker lijkt.

In de loop van de jaren, verbaast het me steeds meer hoe God mensen met elkaar, wereldwijd weet te verbinden.

Uit onverwachte hoek en op onverwachte momenten, komt er opeens beweging, actie... Zo kreeg ik al menig keer, omdat mensen die Karibu kennen, financiële hulp bij een tekort aan voedsel, hulp bij het vinden van een goede aannemer in Tanzania, hulp bij het ontwerpen en tekenen van bouwtekeningen (zie ook déze nieuwsbrief!), hulp bij het krijgen van goede kleding (Zie óók deze nieuwsbrief!), enz. En dát vaak op momenten dat iets juist heel hard nodig is.

Voor mij zijn dat de wonderen, de oppeppers in mijn leven die me kracht geven om door te gaan. Het is voor mij als een knipoog van Boven die me laat weten: "Marjan, je staat er nóóit alleen voor!"

Met deze basisbehoeften kunnen we **daad**-werkelijk deze mensen helpen. De stichting heet bewust: **KARIBU**; een woord uit het Swahili dat **WELKOM** betekent.

Welkom aan de mensen die hulp willen geven én daardoor weer een welkom aan de mensen die hulp nodig hebben en deze ook krijgen.

Mijn tweelingzus Irene zei altijd: "We zijn als een doorgeefluikje. Wij geven de hulp vanuit Nederland letterlijk door aan de mensen in Afrika!"

"Mensen dienen is God dienen en God dienen is mensen dienen". Dat waren de wijze woorden van majoor Bosshardt, die ze aan Irene en mij leerde én toonde. Dat betekende voor Irene en mij: Maak je geloof in Jezus wáár in WOORD én DAAD!

Wanneer er bij deze armsten zulke wonderen van gulle giften komen, dan zie je dat er VREDE, vreugde en l i c h t te zien zijn bij allen die de hulp krijgen. Dan komt er VREDE in hun hart en de angst verdwijnt. Want basisvoorwaarden als zekerheid, geborgenheid en rust hebben we allemaal nodig. Zonder kán niet.

Omzien naar elkaar, heet hier in Twente: noaberschap. Ik werd, toen ik op 22 november uit het Kulturhus kwam na te hebben gestemd, door 2 journalisten van de Tubantia nogal onverwacht "opgewacht". Ze stonden met camera en microfoon "in de aanslag". Ze vroegen me of ik iets wilde zeggen over de verkiezingen, maar ook m.b.t. tot Caroline van der Plas die hier in deze noaberschap van Hoge Hexel was geweest. Ondertussen was haar partij landelijk toen al behoorlijk afgeslankt in de peilingen. Ik had ook niet de behoefte te zeggen, naar wie mijn stem was gegaan.

Ze zeiden ze dat praten over noaberschap ook een goed idee was. Prima, dan geen punt. Ik vertelde dat noaberschap betekent dat mensen omzien naar elkaar. Dat is hier in ons noaberdorp een belangrijk gebeuren, maar het zou natuurlijk helemaal mooi zijn, wanneer dit niet alleen beperkt zou blijven tot het Hoge Hexel of tot Twente. Het zou prachtig zijn wanneer we hierin allemaal een voortrekkersrol zouden kunnen hebben.

Omzien naar elkaar kun je overal realiseren. Het moet letterlijk een grenzenloos een gebeuren zijn. Pas dan wérkt het en wel op TOP – niveau!

Ik wil dat persoonlijk graag doen vanuit mijn eigen visie: de dingen zo doen dat dit in het licht staat van dienen. Het “er willen zijn” voor de ander. Dat omzien naar elkaar kun je dus vanuit je eigen visie elke dag en op jouw manier waar maken. Op mijn manier is, dat ik het kan toetsen aan de manier die God van me verwacht. Dat neemt niet weg dat ik zonder fouten ben. Maar je probeert je best te doen.

Zo kan iedereen vanuit dat mooie gegeven van omzien naar elkaar, dat ook vanuit zijn eigen visie op de samenleving realiseren: de wereld van die ander wat beter en mooier maken. Het wordt zo een bewuste keus, om sámen die grote nood, op welk gebied dan ook, wat zachter en milder kunnen maken.

Op deze manier hebben mijn helaas overleden tweelingzus Irene en ik, vele jaren mogen werken in veel landen in Afrika en ook op Haïti. Dat mooie werk was tóen en is nog steeds voor mij, als een roeping van God.

Majoor Bosschardt die háár werk en Irene en ik die altijd óns werk zo zagen, ze noemde haar roeping een “heiligh moeten”. Je wilt én kunt er niet onderuit.

Laten we, wie we ook zijn, vooral omzien naar elkaar. En laten we vooral SÁMEN in deze wereld wat meer L I C H T brengen, want het Kerstfeest is ook het feest van het L I C H T.

Jezus kwam als hét L I C H T naar deze donkere wereld.

Zoals we het vaak zingen in deze kersttijd en zoals God het ook graag zou willen: “Vrede op aarde en in mensen een welbehagen”.

Jezus is geboren en naar deze duistere wereld gekomen om juist VREDE te brengen. VREDE in ons hart, zodat wij Zijn L I C H T- dragers mogen zijn.

Daar ging het destijds om in de wereld van tóen en daar gaat het nog steeds om in de wereld van nú, van vandaag. Jezus kwam voor een ieder van ons, want we zijn in Zijn ogen allemaal gelijk: Hij kwam voor jou persoonlijk om speciaal voor jou, Zijn LIEFDE, LICHT EN VREDE te brengen.

Ik ben nog steeds dankbaar en blij, omdat ik zo’n lange tijd van mijn leven zo’n lieve en fijne tweelingzus als Irene mocht hebben, die een echte L I C H T - drager en een échte VREDE-brenger was door Jezus te volgen. Zelfs haar naam betekent: VREDE!

Een bekende uitspraak van Irene was:
Als je Jezus volgt, kom je nooit op een plek waar Hij niet is!

Alleen Hij geeft je Zijn LICHT op je pad en
alléén Hij, geeft je Zijn VREDE in je hart!

Ik wens u allen een VREDEVOL Kerstfeest met veel LICHT in uw hart!
Moge God u allen zegenen, niet alleen met Kerst, maar op elke nieuwe dag!

Warme groet, ook namens de andere bestuursleden, Yvonne Denissen en Harry Horneman,

Marjan Tieberink, Oprichter en Managing Director stichting Karibu.

Directe hulp uit Wierden!

Maak kennis met architect Geert Nijhoff en met architect Jainishka Shah

Ik, Marjan Tieberink, ben er al heel lang "kind aan huis" bij dit architectenkantoor in Wierden. Dat begon in juli 2000. Geert Nijhoff ken ik ook al vele jaren en Jainishka Shah, sinds enkele jaren.

Ik wil hierbij graag aantekenen, dat Geerts' vader Gerhard Nijhoff, zijn inzet en hulp voor Karibu, altijd Pro Deo deed. Hoe bijzonder is het, dat ook zoon Geert zijn voorbeeld navolgt.

Geweldig, Geert! Met recht: goed voorbeeld, doet goed volgen!

Sinds februari 2021 werkt ook Jainishka Shah hier als architect. Geert regelde dat zij me voortaan helpt met de bouw in Tanzania.

Lees hier hun boeiende verhaal over het belang van hun werk voor de stichting Karibu in Tanzania.

Geert, zou je je willen voorstellen?

Jazeker! Ik ben 43 jaar en ben opgegroeid in Nijverdal, dat ongeveer zo'n 10 km van Wierden ligt, waar ons architectenbureau ook is gevestigd.

Ik kom uit een architectenfamilie. Mijn vader werd evenals mijn opa, ook architect.

Ik wilde eigenlijk nóóit architect worden, maar hoe bijzonder, ook ik werd architect!

Hoe leerde jij Irene en Marjan kennen?

Ik heb hen voor het eerst ontmoet toen Irene en Marjan bij mijn ouders thuis in Nijverdal op bezoek waren. Ook toen waren ze al vele jaren aan het werk in Afrika. Toen ik hen leerde kennen, waren ze in Rwanda bezig. Mijn vader hielp hen al in 2000. Eerst met een ontwerpen voor de bouw voor een huis voor straatkinderen. Later met meerdere ontwerpen van verschillende belangrijke gebouwen, zoals de vele scholen die ze daar hebben gerealiseerd. Irene en Marjan kregen een uitnodiging vanuit Rwanda om hier hulp te bieden aan de slachtoffers van de genocide van '94.

Hoe kwam je op het idee om toch architect te willen worden?

Ik heb een HBO bouwopleiding gedaan En ben daarna voor de studie "internationale ontwikkelingsstudies" enkele maanden naar Indonesië gegaan voor onderzoek en het schrijven van een scriptie. Daar zag ik hoe daar helemaal niet concreet gewerkt werd. Dat viel me erg tegen.

Ik zag hoe concreet mijn vader Irene en Marjan hielp in Rwanda. Zij hadden kort daarvoor, in 1999, hun eigen stichting Karibu opgericht. Ze werkten daar direct samen met de arme plaatselijke bevolking om daar een huis voor straatkinderen te realiseren. Ik zag hoe mijn vader in overleg met Irene en Marjan de bouwtekeningen maakte en zag al heel snel de eerste foto's van de fundamenteën uit de grond rijzen. Dát raakte me. Hier gebeurde wat! Juist de combinatie om ook met mensen te werken, maakte het architect zijn voor mij van meerwaarde. Een huis in aanbouw moet namelijk hun **thuis** worden! De plek waar je je veilig voelt. En dat was te merken aan deze straatkinderen.

Ik heb mijn architecten opleiding destijds in Delft gedaan. Nu kan ik als architect praktisch iets betekenen voor de mensen.

Toen ik, na het overlijden van Irene, van Marjan de vraag kreeg of ook ik evenals mijn vader, de stichting Karibu wilde helpen, heb ik dit spontaan gedaan! Ik zie nu zelf als architect hoe direct Marjan in Tanzania werkt. Precies zoals mijn vader dat bij Irene en Marjan zag in Rwanda!

Jainishka, wil jij jezelf ook even voorstellen?

Zeker! Ik ben Jainishka Shah. Ik ben 33 jaar en ik kom uit India. Ik ben architect en help Marjan met de bouw in Tanzania. In 2021 ben ik bij Nijhoff Architecten gaan werken, toen Geert mij voorstelde aan Marjan en haar stichting Karibu. Er zijn veel overeenkomsten tussen de bouw op het platteland van India en Tanzania; vooral de huizen voor mensen met een laag inkomen en boeren.

Toen ik wat onderzoek deed naar het leven in Tanzania, ontdekte ik dat het gevoel van gemeenschap en ruimte tussen het gebouw vergelijkbaar was tussen de twee landen. De bouwontwikkeling in het landelijke deel van India is nu veel beter (met meer "Pacca huis") dan in het gebied waar Marjan in Tanzania werkt. Het essentiële verschil blijft nog steeds spannend om aan te werken en een "thuis" voor te bereiden voor de gezinnen die dat nodig hebben.

Net als Geert vind ik het ook leuk om bouwtekeningen te maken en ook om samen te werken met Marjan. Omdat ze direct samenwerkt met mensen, vertelt ze me eerst over het gezin waarvoor ik de bouwtekening maak. Ze vertelt dan over het aantal kinderen, het aantal jongens en meisjes, enz. Dat maakt het ontwerpen persoonlijker. Dat vind ik belangrijk. Het moet hun **thuis** worden. Samen nemen we alle onderdelen door, zodat Marjan snel kan beginnen met de bouw. Kort daarna krijg ik al de eerste foto's van de bouw te zien met de daarop volgende fases van het huis. En daarna ook de foto's van de familie die er nu woont. Mooi!

Hier is ze dan: Maria, een dappere kleine meid van nog maar 5 jaar

Maria heeft met haar 5 jaar al een geschiedenis van ellende achter de rug. Het is een extreem arm gezin en ik bewonder zowel de kleine Maria, alsook haar dappere moeder.

Ik ken Maria niet anders dan lichamelijk zwaar gehandicapt; geboren met o.a. klompvoetjes. Ze heeft een broertje met epileptische aanvallen en een vader die mentaal ziek is. Samen met de andere kinderen, proberen ze samen een hecht en warm gezin te zijn.

Er is in dit gezin een constant gebrek aan voedsel, kleding en aan vele andere zaken. Met name hun huis is vreselijk. Vandaar dat ik hen al een heel lange tijd begeleid. Helaas ken ik Maria niet vanaf haar geboorte, anders had ik al meer kunnen doen voor hen.

Om aan een rolstoel te komen in Tanzania is bijna niet te realiseren. Doordat ikzelf de afgelopen keer in Tanzania zelf terecht kwam in het ziekenhuis, leerde ik hier een dokter kennen, dokter Josephat. Hij wist niet dat ik in dit gebied de armsten help en wanneer iemand die arm is medische hulp nodig heeft, moet elke arme het normaal gesproken altijd maar doen met ondermaatse behandelingen. Ik vind dit vreselijk, want ze verdienen beter. Dit is onrecht; iets waar ik niet tegen kan. Ik vertelde hem dat ik deze mensen juist altijd de beste behandeling wil geven en dat ik hen dan altijd naar Fame Hospital stuur, dus naar dit ziekenhuis. Hij zei me dat dit voor hem een eyeopener was en hij bood aan me graag in dit soort zaken te willen helpen.

Om een lang verhaal kort te maken, hij heeft er alles aan gedaan om voor Maria en rolstoel te krijgen die perfect past bij haar lichamelijke handicap.

Ik verbaas me er steeds weer over, hoe God op een **wonderlijke** manier mensen van goede wil met elkaar weet te verbinden. Voor mij is én blijft dit heel bijzonder. Na 2 jaar strijd, heeft Maria nu haar zo fel begeerde rolstoel. Zij geniet en haar moeder niet minder. Een knipoog van Boven...

Maak kennis met Yakobo: zijn droom werd werkelijkheid!

De eerste ontmoeting met Yakobo (76) en zijn zoon was in maart 2023 in het Irene & Marjan Community Centre, oftewel het I&M CC.

Samen met zijn zoon, stapte Yakobo de hal in van het I&M CC. Dáár ontmoette ik hen, omdat hij zich moeilijk kan verplaatsen.

Yakobo's linker onderbeen is namelijk onder de knie geamputeerd. Hij zat op een stoel met naast zich zijn gevaarlijk versleten oude kruk.

Yakobo zag er slecht uit, maar begon hoopvol zijn verhaal. Hij kon door een ongeluk al 10 jaar niet meer lopen. Hij strompelde op deze manier met deze kruk onder zijn oksel, voorzien van veel plakband, op de hobbelige zandwegen in de rimboe. Dat kostte hem veel energie.

Hij vroeg me verlegen of hij onder de knie een prothese zou mogen hebben, zodat zijn toekomst er dan heel anders uit zou zien. Ik bekeek de stomp onder de knie en ik hoefde er geen seconde over na te denken. Ik zei hem dat wanneer dat medisch gezien kan, ik dat graag voor hem mogelijk wilde maken.

Opgelucht en met een brede lach op de gezichten van vader en zoon, mocht hij naar Fame Hospital. Het ziekenhuis waar ook ik behandeld was en waar ik dokter Josephat had ontmoet. Ik was inmiddels alweer in Nederland. Mijn vorige contactpersoon ging met hen mee en hij maakte de foto's voor me waar Yakobo met zijn zoon op te zien waren. Ik zag ze op zijn foto's dat Dr. Josephat, dit met hen besprak. Ik dacht er meteen weer aan: hoe God op een schitterende manier mensen met elkaar weet te verbinden.

Naar het KCMC...Kilimanjaro Medical Christian Centre; niet niks... 5 uur rijden!

Dr. Josephat belde me en zei dat hij Yakobo had doorverwezen naar een meer gespecialiseerd ziekenhuis: het KCMC. Dat ligt op 5 uur rijden van Fame Hospital. Hij zei me dat hij hen allebei wel mee kon nemen in zijn auto. Yakobo moest daar geopereerd worden, anders zou de prothese niet passen. De operatie verliep heel goed. Terwijl Dr. Josephat hierop moest wachten, informeerde hij hier ondertussen ook naar een rolstoel voor de kleine Maria. Dat zou nog wel even duren, maar hij zou zeker bericht ontvangen. Ofschoon geduld een schone zaak is, was ik hier toch heel blij mee!

Weer thuisgekomen, moest eerst de wond van Yakobo genezen. Dat duurde 6 weken. Bijna tegelijkertijd had Dr. Josephat voor beide families goede berichten:

Yakobo mocht terug naar het KCMC voor zijn prothese en Maria mocht samen met haar moeder terug naar hetzelfde ziekenhuis voor de langverwachte rolstoel. De resultaten waren verbluffend goed!

Hoe een prachtige, jarenlange actie opeens triest stopte.

Het gaat om 2 fantastische dames. Deze bewogen vrouwen, Jannie Weemstra en Aukje de Haan, hebben zich vele jaren met hart en ziel ingezet om het leven van kinderen in Afrika, op de plekken waar Irene en ik door de jaren heen hebben gewerkt, een flink stuk beter en mooier te maken.

Deze twee goede vriendinnen uit Ossenzijl en Wolvega, waren allebei heel creatief. Ze hadden beiden een fantastisch gevoel voor vorm en kleur.

Hun mooie initiatief realiseerden ze op een heel bijzondere manier: namelijk door hun prachtige producten, nóg waardevoller te maken. Maar hoe??? De broer van Jannie, Dirk Kuit had samen met zijn vrouw Ina een restaurant met de naam "De Gele Lis". Schitterend gelegen aan de waterkant van de bekende Weerribben. Een heel speciaal en prachtig plekje in ons mooie Nederland. In 2009 werd deze unieke plek, de Weerribben, zelfs uitgeroepen tot dé mooiste plek van Nederland.

In dit restaurant was ook de winkel van Dirk en Ina met allerlei snuisterijen, leuke cadeautjes en met speciale producten van deze streek. Dirk Kuit en zijn vrouw Ina, wilden ook graag, hún bijzondere steentje hier aan bijdragen. Een gedeelte van hun restaurant-winkel, werd toen Karibu winkel. Zo werden de

prachtige creatieve producten die Jannie en Aukje maakten, hier verkocht aan de toeristen. Dat resulteerde in enorme opbrengsten voor Karibu!

Dit verhaal, dat zo goed en zo praktisch werkte, is helaas triest geëindigd: Het restaurant moest vanwege een andere bestemming de deuren al enige tijd geleden sluiten. Helaas hield toen ook de verkoop noodgedwongen op. De andere intrieste mededeling die me diep raakt, is dat Aukje op 2 oktober op 67 jarige leeftijd is overleden. Aukje heeft zich altijd samen met Jannie op een geweldige manier ingezet voor de armste kinderen in Afrika. Een triest en aangrijpend einde van hun prachtige en geweldige inzet.

Hun inzet zal velen nog lang heugen en zal door velen gezien worden als een onuitwisbare warme en waardevolle bron van naastenliefde. Moge Aukje rusten in vrede.

Hoe gaat het nú met Givens en Brenda?

U herinnert zich waarschijnlijk nog dat ik in de vorige nieuwsbrief in de lodge waar ik verbleef voor mijn werk, een jongeman ontmoette. Dat was Givens, die daar werkte.

Givens (26) had al op jonge leeftijd te maken met veel verliezen binnen het gezin: zijn vader en zijn identieke tweelingbroer Evance (11jaar) overleden beiden in 2008. In 2013 overleed zijn geliefde oudere zus Irene op de jonge leeftijd van 23 jaar. Zij liet haar dochttertje Brenda achter, toen nog maar 6 jaar. Brenda is nu inmiddels 16 jaar. Givens' moeder en Brenda's oma, was al langere tijd lichamelijk en geestelijk ziek door al deze verliezen van dierbaren. Heel triest voor Givens en Brenda, overleed ze in april van dit jaar.

Ik had tijdens mijn verblijf in deze lodge een bijzonder contact met Givens, vanwege de vele raakvlakken die er waren. Zijn geliefde werk zou stoppen hier, omdat er te weinig gasten waren.

Hij zou dus terug moeten om weer bij zijn moeder en Brenda te wonen. Terug zonder een bron van inkomsten; zonder toekomstperspectief. Dolgraag zou hier een opleiding willen volgen om juist dít werk te kunnen doen. Daar sprong ik meteen op in; ik zou hem graag willen helpen. En zo ging Givens studeren in Arusha. Gelukkig kon ik hem helpen met mijn eigen stichting Karibu. Een geschenk uit de hemel voor mij én daardoor ook voor Givens en Brenda!

Om een lang verhaal kort te maken, Givens studeert nu in Arusha om de meest uitgebreide opleiding te doen en dan mét diploma op zak, om een toekomst mét perspectief te hebben. Dit was en is zijn grootste wens en hij geniet volop van zijn studie. Er is een nieuwe wereld voor hem opengegaan.

Ook Brenda is na het overlijden van haar oma met hulp van mijn eigen stichting Karibu, naar Arusha gegaan. Ze wonen daar allebei in het huis bij Lilian, de vroegere klasgenoot van zijn zus Irene.

Givens is naast de theorie, ook al praktisch bezig geweest: hij vanuit Castle Lodge in oktober op stage geweest om in een wildpark toeristen rond te leiden. Dus vanuit de lodge waar ik Givens destijds heb ontmoet. Samen met 6 andere gidsen is Givens onderweg geweest om ruim 100 toeristen dit prachtige gebied van de Ngoro Ngoro kraters te laten zien. Een wereldberoemd en een door UNESCO erkend wildpark, dat enkele kilometers verderop ligt.

De eigenaresse van deze Lodge heeft hem laten weten dat hij hier altijd welkom is. Hij mag deze plek beschouwen als *zijn thuis*. Zij was degene die hem de mogelijkheid gaf om aan dit vak te "proeven" zonder diploma. Deze kans heeft hem deze mogelijkheid gegeven om nu zijn diploma te halen en zo, door de hulp

van Karibu, een toekomst mét perspectief te hebben. Om zelfstandig in de wereld te staan met het vak dat hij zó graag wilde uitoefenen in zijn leven.

Ik heb voorgesteld of Givens en Brenda het fijn zouden vinden dat ik, nu ze helemaal zonder familie verder moeten leven, ik de rest van hun leven verder voor hen zou zorgen. Toen ik hen dit voorstelde, waren ze ontzettend blij. Givens en Brenda zeiden me, dat ze zich nu veilig en beschermd voelen, omdat ze nu weer een moeder hebben.

Givens is inmiddels lid geworden van de Lutherse kerk in Arusha. Hij gaat daar samen met zijn goede vriend en buurjongen Dennis, die hem hiervoor uitgenodigd heeft, naar toe. Givens zingt mee in het kerkkoor en zit ook bij een jongerengroep.

Het is niet te bevatten, maar Givens' buurjongen en vriend Dennis is enige tijd geleden op straat overvallen door 2 jongens op een motor. Ze eisten zijn geld en zijn telefoon. Toen hij zei dat hij alleen een telefoon had, werd hij door deze 2 brute figuren met een mes neergestoken en overleed even later in het ziekenhuis. Dennis werd slechts 24 jaar. Weer een grote slag voor Givens, die zo blij was met Dennis.

Brenda gaat nu naar de Middelbare school en geniet van haar nieuwe leven. Voor haar was het een hele overgang om van vanuit de rimboe opeens in een grote stad te leven. Ze zag voor het eerst van haar leven een televisie en moest even wennen aan de grote overgang. Ze voelt zich nu gelukkig en maakt daar veel vrienden. Evenals Givens, is ook Brenda lid geworden van de kerk en ze is daar heel actief. Samen met andere jongeren maakt ze o.a. wekelijks de kerk schoon.

Dit wetende, ben ik God diep dankbaar, dat hun beider levens als een wonder veranderd zijn. Ik zie hoe God op een meer dan prachtige manier, deze twee kostbare levens heeft gered en hen een nieuwe en frisse toekomst geeft. Ik voel het als een voorrecht dat ik nu 2 lieve kinderen in Afrika heb. Zie ook enkele van de vele foto's die ik inmiddels heb!

Een bijzondere actie door bijzondere mensen uit Hardenberg

Ik ken haar al jaren, deze daadkrachtige vrouw Gerda van der Wal. Samen met een grote groep even daadkrachtige en gemotiveerde medewerkers, houden ze 2 keer per jaar een kleding en boekenbeurs. Het zijn leden van verschillende kerken in Hardenberg.

Ik mag al jaren aan het eind van de twee jaarlijkse kleding en boekenbeurs, gratis kleding uitzoeken voor de armsten; kinderen en volwassenen in Tanzania. Toen ik afgelopen april nét terug was uit Afrika, bracht ik voor Gerda als aardigheidje een doosje Kilimanjaro thee mee. Gerda zei spontaan: "Marjan, de opbrengst van de volgende actie (meestal in oktober) is voor jÓuw stichting Karibu!"

Ik was natuurlijk dolblij en eind september schreef Gerda me haar gebruikelijke mail met de uitnodiging om in oktober niet alleen gratis kleding uit te zoeken, maar dat de opbrengst van deze verkoop, óók voor Karibu was.

Mijn plan was om in november terug te gaan naar Tanzania, maar er kwam onverwacht een kink in de kabel: de Nederlandse Ambassade in Dar es Salam liet me weten dat alleen in strikt noodzakelijke gevallen, je mocht afreizen naar Tanzania. Het weerfenomeen El Nino zou daar tussen oktober en januari actief zijn. Met name in landen die rondom de evenaar liggen. Dus ook in mijn geval. Daar zijn dan enorme tropische regens en stormen te verwachten, die tot grote overstromingen kunnen leiden. Inmiddels zijn er al enorme overstromingen geweest en de President van Tanzania heeft het leger ingezet voor hulp. Velen zijn dakloos geworden. Ook zijn er veel mensen verdronken en vermist. Een triest gevolg van dit gevaarlijk weerfenomeen El Nino.

De volgende dag was in Hardenberg deze verkoop, maar omdat ik niet naar Tanzania kon gaan, had het geen zin om kleding mee te nemen. Er zijn ook veel mensen in Nederland, die het nu ook hard nodig hebben. Gerda begreep dat helemaal.

De verkoop is op vrijdagavond en op zaterdagmorgen; altijd in een gezellige sfeer. Voor de medewerkers, is er altijd heerlijke soep met broodjes.

Gerda liet me al weten dat er deze keer veel verkocht was. Waarschijnlijk omdat er ook in ons land nu veel behoefte is aan goede 2^e hands kleding.

Toen Gerda de uiteindelijke opbrengst bekend maakte, kon ik haast niet geloven hoe enorm veel deze verkoop opgeleverd had:

Het fantastische bedrag van maar liefst € 3.506,11 **TOP!!!**

Maak kennis met de natuur-bewuste creativiteit van Willie Koerhuis

Ik ben Willie Koerhuis (66 jaar), ik woon in Vilsteren. Ik ken Irene en Marjan Tieberink al vele jaren, vanwege hun mooie werk in Afrika.

Dat is de reden waarom ik de stichting Karibu een warm hart toedraag. Helaas is Irene ons ontvallen. Maar vol goede moed, zet Marjan hun mooie werk voort.

Mooie kleine wondertjes gebeuren altijd onverwacht...

Wij wonen in Vilsteren, bij Ommen. We hebben ca. één hectare grond waar twee koeien op lopen en zodoende hebben we ook een mestvaalt.

Op die mestvaalt is spontaan een kalebassenplant gaan groeien. En daar zijn maar liefst 21 nieuwe kalebassen aan gekomen. Ja ... en wat doe je dan met zoveel kalebassen? Je kunt ze zelf houden, je kunt ze weggeven, maar dat was niet echt wat me aansprak of enthousiast maakte...

Opeens kreeg ik het idee om ze te gaan verkopen voor een goed doel. En omdat ik de Stichting Karibu een warm hart toedraag, was het niet moeilijk dat dit het goede doel moest worden.

Eén keer per maand hebben we in Vilsteren een boerenmarkt. Het leek me een mooie combinatie om dan mijn natuurproduct, de kalebassen, daar proberen te verkopen.

Ik heb toen het e.e.a. overlegd met de organisatie van de boerenmarkt over dit goede doel en ik hoefde toen zelfs geen marktgeld te betalen. Super!

Ik heb toen fruitkistjes verzameld, een bord gemaakt met de prijs er op van de kalebassen, inclusief info over Karibu. Dit alles compleet met een mooie bus, voorzien van QR code

Er waren mensen die geen kalebas kochten, maar wél een gift voor Karibu wilden geven; prachtig!

Ik zag een bekende; een vader met zijn zoontje, ook allebei uit Vilsteren. Ik vertelde hen het een en ander over het prachtige Karibu werk en zei er natuurlijk ook bij, dat het geld daar 100% besteed wordt. Ik weet dat, omdat ik de oprichters, Irene en nu alleen nog Marjan, persoonlijk ken. Deze vader wilde geen kalebas, maar wilde wel een gift voor Karibu geven.

Ik vertelde verder en zei dat de kinderen ook van dit geld naar school gaan. Het zoontje van een jaar of acht, haalde toen spontaan zijn portemonneetje uit zijn broekzak en stopte toen zijn kleine bijdrage in de Karbu-kalebassen- bus. Ontroerend en prachtig om te zien.

Iemand die ook bij de kraam stond zei spontaan tegen me: "Nu kun je zien hoe goed dit kleine jochie naar je verhaal heeft geluisterd!"

Kleine, mooie wonderen zie je overal, als je er maar oog voor hebt!

Word Donateur!

Ga naar www.stichtingkaribu.nl en klik op "Word donateur"

Ja, ik word donateur van de Stichting Karibu; ik ontvang 1 keer per jaar de Karibu nieuwsbrief.

U kunt al donateur worden door €5,- per maand te doneren.

Dat betekent concreet slechts € 0,16 cent per dag voor een kind in nood...

Wanneer u méér kunt geven, kunnen we samen nóg meer betekenen!

Mogen kinderen in Afrika ook op u rekenen?

***Geef een kind in Tanzania een écht cadeau: word óók donateur!
U doet toch ook mee?***

Dhr./Mevr./Fam. _____

Straatnaam _____

Postcode en woonplaats _____

E-mail: _____

Tel.nr. _____ IBAN Nr. _____

Mijn donatie zal bestaan uit:

0 maandelijkse storting		0 € 5,-
0 driemaandelijkse storting		0 € 10,-
0 halfjaarlijkse storting	Kleur in beide kolommen	0 € 15,-
0 jaarlijkse storting	het rondje van uw keuze.	0 € 20,-
0 anders		0 €

Dit bedrag wordt 0 wel 0 niet automatisch van mijn IBAN rekening overgemaakt.

Met ingang van (datum) _____

Handtekening:

De storting zal plaats vinden op bankrekeningnummer NL15ABNA051 1101 244 ten name van de Stichting KARIBU.

BELANGRIJK: Wilt u bij de betaling vermelden: "Donateur KARIBU".

Daar wij niet met acceptgiro's werken, zouden wij het erg op prijs stellen, wanneer u AUTOMATISCH zou willen betalen. Dit moet u dan zelf even met uw bank regelen. Heel hartelijk dank voor uw hulp! Ga naar www.stichtingkaribu.nl en klik op "Word Donateur"